

UZASADNIENIE

Kancelaria (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniósł pozew o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 36.931,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 12 sierpnia 2016 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IV GC 876/15, Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku, w punkcie I. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 31.902,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, zaś w punkcie II. oddalił powództwo w pozostałej części. Ponadto w punkcie III. wyroku Sąd pierwszej instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.960,19 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. W punkcie IV. wyroku nakazano ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 109,35 zł tytułem nieuiszczonej części kosztów postępowania, zaś w punkcie V. wyroku nakazano ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 17,21 zł tytułem nieuiszczonej części kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy wskazał na następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 18 stycznia 2012 roku doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność S. C.. Szkada została objęta postępowaniem likwidacyjnym (...) Spółki Akcyjnej w S. nr GD20/498/12 z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody.

W dniu 13 lutego 2012 roku pozwany sporządził wycenę oraz ocenę techniczną, zgodnie z którą ustalono, że wartość rynkowa brutto uszkodzonego pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie przed szkodą, określona na dzień 18 stycznia 2012 roku wynosi 62.600 zł. Wartość pojazdu uszkodzonego wyniosła 49.500 zł. Różnica pomiędzy wartością pojazdu przed szkodą a wartością brutto pojazdu w stanie uszkodzonym ustalonym na dzień szkody wynosi 13.100 zł. W związku z powyższymi ustaleniami decyzją z dnia 9 marca 2012 roku pozwany zakwalifikował szkodę jako całkowitą i wypłacił odszkodowanie w kwocie 13.100 zł brutto.

Poszkodowany odwołał się od decyzji ubezpieczyciela. Po dokonaniu ponownej analizy szkody decyzją z dnia 25 kwietnia 2012 roku pozwany zmienił kwalifikację szkody z całkowitej na częściową i dopłacił odszkodowanie w wysokości 6.783,32 zł.

W dniu 3 marca 2015 roku poszkodowany S. C. na podstawie umowy cesji przeniósł na Kancelarię (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wszelkie wierzytelności z tytułu szkody powstałej w pojeździe marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Pismem z dnia 4 marca 2015 roku powód wezwał pozwanego do uiszczenia kwoty 36.931,47 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki B. (...). W odpowiedzi na wezwanie pozwany wskazał, że w związku z faktem, że nie zostały przedłożone żadne rachunki za naprawę pojazdu szkoda została rozliczona w oparciu o kalkulację kosztów naprawy, opracowana na bazie protokołu z oględzin pojazdu przy zastosowaniu uśrednionych stawek za robociznę oraz cen części zamiennych na poziomie przeciętnych cen rynkowych.

Stawki za roboczogodziny blacharsko – lakiernicze w wysokości 100/120 zł netto mieszczą się w przedziale środka cen stawek stosowanych przez przeciętne warsztaty rzemieślnicze I. i II. kategorii w promieniu 35 km od miejsca zamieszkania poszkodowanego. Koszt naprawy pojazdu po kolizji z dnia 18 stycznia 2012 roku z uwzględnieniem zakresu niezbędnej naprawy wynosi 51.785,79 zł brutto, albowiem za celowe należy uznać zastosowanie występujących

na rynku części alternatywnych o jakości Q przy ich możliwym zakupie w firmie (...). Pojazd nie posiadał oryginalnej komplementacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o zgromadzone w niniejszej sprawie dokumenty oraz materiały znajdujące się w aktach szkody o numerze GD20/498/12 oraz pisemną opinię biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej i ruchu drogowego. Sąd pierwszej instancji uznał dokumenty przedstawione przez strony za w pełni wiarygodne, ponieważ zostały sporządzone przez uprawnione podmioty, zaś ich autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd ten wziął pod uwagę zeznania świadka R. W. słuchanego na okoliczność sporządzenia wyceny szkody oraz kalkulacji naprawy pojazdu.

Na rozprawie w dniu 2 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy oddalił wniosek powoda o wydanie opinii uzupełniającej. Nadmieniono, iż zeznania świadka podlegają ocenie Sądu, a nie biegłego, to biegły a nie świadek wydaje opinię i stwierdza jakiego rodzaju części należało zastosować do naprawy pojazdu. Wskazano, iż biegły wypowiedział się co do tego jakiego rodzaju części należy stosować w niniejszej sprawie do naprawy pojazdu pozostawiając decyzję w tym przedmiocie do uznania Sądu.

Przechodząc do merytorycznej oceny żądania pozwu wskazano, iż w przedmiotowej sprawie spór dotyczył kwestii ceny, jak i jakości części zamiennych oraz wysokości stawek roboczogodzin.

Sąd pierwszej instancji nadmienił, iż podziela pogląd wyrażony w wyroku z dnia 20 października 1972 roku (II CR 425/72), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, iż w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej, do których to wydatków należy także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy. Ponadto Sąd ten wskazał, iż podziela również stanowisko wyrażone w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku (III CZP 32/03), iż za „niezbędne” koszty naprawy należy uznać takie koszty, które zostały poniesione w wyniku przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu jego technicznej używalności istniejącej przed wyrządzeniem szkody przy zastosowaniu technologicznej metody odpowiadającej rodzajowi uszkodzeń pojazdu mechanicznego. (...) Kosztami „ekonomicznie uzasadnionymi” są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu.

Sąd Rejonowy wskazał, iż z treści pozwu wynika, że w ocenie powoda dla określenia kosztów naprawy wymagane jest zastosowanie stawek za roboczogodziny blacharsko – lakiernicze w wysokości po 135 zł netto. W ocenie pozwanego wystarczające jest zastosowanie stawek w wysokości po 50 zł netto. Zdaniem biegłego w warunkach gospodarki rynkowej cena powstaje jako wypadkowa popytu i podaży. Istotnym jest, aby cena za usługę zawierała się w przedziale ceny minimalnej – chroniącej interesy wykonawcy, do ceny maksymalnej – chroniącej interesy konsumenta. Cena za daną usługę powinna być ceną relatywną – realną, tzn. winna odnosić się do cen innych podmiotów. W sprawie niniejszej analizę rynkowych stawek za godzinę pracy przeprowadzono na terenie lokalnym dla miejsca zamieszkania poszkodowanego, nie zaś na terenie T.. W rozpatrywanej sprawie za teren lokalny uznano obszar o promieniu 35 km od miejsca zamieszkania poszkodowanego. Sąd pierwszej instancji zważył, iż jak wynika z analizy rynku na terenie S. i okolic (w tym K., M. i T.) w I. kwartale 2012 roku w przeciętnych warsztatach naprawczych stawki blacharskie zawierały się w przedziale 85-120 zł netto, stawki lakiernicze w przedziale 90-130 zł netto. Wskazano, iż stawki, o które wnosi strona powodowa po 135 zł netto nie będą więc stawkami z przedziału stosowanych cen. Zważono, iż jeśli za podstawę przyjęcia stawek uznać kryterium przeciętności, to w przedziale środka cen analizowanego zbioru danych znajdują się warsztaty stosujące stawkę blacharską w wysokości 100 zł netto za prace blacharskie i 120 zł netto za prace lakiernicze i takie uznano za realnie występujące na rynku.

Następnie wskazano, iż jednym z założeń dla spełnienia warunku pełnej restytucji pojazdu jest zastosowanie części takiego samego rodzaju, tj. o takich samych własnościach wytrzymałościowych i estetycznych, a więc w realiach rynku – wyprodukowanych przez tego samego producenta, jakie istniały w pojeździe. Sąd Rejonowy zważył, iż przy założeniu,

że kompletacja pojazdu przeprowadzona była w wytwórni producenta pojazdu, dla przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody wymagane byłoby zamontowanie części oryginalnych. Sąd pierwszej instancji wskazał, że częściami o cechach jakościowych i wytrzymałościowych identycznych jak części oryginalne dystrybuowane przez sieć oficjalnego importera pojazdu są części o oznaczeniu Q lub inaczej (...), które są częściami wyprodukowanymi przez tego samego producenta, co części oryginalne serwisowe. Różnica polega na ich oznaczeniu, inne jest też miejsce dystrybucji. Wskazano, iż części alternatywne o oznaczeniu Q nie posiadają logo producenta pojazdu oraz dystrybuowane są przez sieć niezależnych hurtowni samochodowych. Biegły określając koszty naprawy poddał analizie wskazania w archiwalnych cennikach modułu AudaOptima części alternatywnych i uwzględnił wykazane w cenniku systemu eksperckiego A. części alternatywne o jakości Q. Ponadto biegły wskazał, że zastosowanie części alternatywnych o jakości Q pozwoli na przywrócenie stanu technicznego pojazdu jak przed wypadku, może jednak nie przywrócić wszystkich cech, mianowicie nie będzie na takich częściach oznaczenia (logo) producenta pojazdu. Sąd pierwszej instancji uznał, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych, a to z tego z tego względu, że powód nie wykazał, czy uszkodzony pojazd posiadał oryginalną komplektację (w tym kierunku nie podjęto żadnej inicjatywy dowodowej). Wzięto przy tym pod uwagę, że pojazd poddany był wcześniejszym naprawom w strefie, która uległa uszkodzeniu.

Sąd Rejonowy nadmienił, iż podzielił wnioski i ustalenia pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i bezpieczeństwa ruchu drogowego T. M.. Wskazano, iż opinia biegłego jest obszerna, szczegółowa, wyczerpująca i przekonująca, zawiera kategorię i spójne wnioski, których uzasadnienie jest czytelne. Ponadto wnioski opinii biegłego nie budziły wątpliwości tegoż Sądu, uznano także, iż zawarte w niej ustalenia wyczerpują tezę dowodową na okoliczność której została sporządzona. Biegły sporządził opinię w oparciu o cały materiał dowodowy, opierając się również na załączonych aktach szkody.

W oparciu o sporządzoną opinię biegłego Sąd pierwszej instancji przyjął za uzasadnione stawki za roboczogodziny blacharsko – lakiernicze z przedziału środka cen stawek stosowanych przez przeciętne warsztaty rzemieślnicze, tj. stawki w wysokości 100/120 zł netto za prace blacharsko – lakiernicze oraz przyjął za celowe zastosowanie części alternatywnych o jakości Q przy możliwym ich zakupie w firmie P., co dało koszt naprawy pojazdu w wysokości 51.785,79 zł brutto.

Wskazano następnie, iż zdaniem Sądu zarzucany przez pozwanego brak udowodnienia faktu naprawy, ani niewskazanie ich wysokości stosownymi dokumentami nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż jak słusznie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 sierpnia 2003 roku, IV CKN 387/01, szkoda powstaje zwykle w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma w zasadzie znaczenia prawna okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił. Zgodnie bowiem z art. 363 § 2 k.c., wysokość tak określonego odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy.

W ocenie Sądu Rejonowego celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po kolizji z dnia 18 stycznia 2012 roku z uwzględnieniem zakresu niezbędnej naprawy wynosi 51.785,79 zł brutto. Nadmieniono, iż koszt naprawy należy pomniejszyć o wypłacone przez pozwanego odszkodowanie w łącznej kwocie 19.883,32 zł.

Z tych względów Sąd pierwszej instancji na mocy art. 822 k.c. oraz art. 361 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 31.902,47 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, o czym orzekł w punkcie I. wyroku. W pozostałym zakresie powództwo oddalono, z przyczyn podanych powyżej.

O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c.

O kosztach procesu Sąd ten orzekł w punkcie III. wyroku na podstawie art. 100 § 1 k.p.c. w związku z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności

radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) uznając, że powód wygrał sprawę w 86,4%, a przegrał w pozostałym zakresie. Po wzajemnym potrąceniu należności Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.960,19 zł.

Z uwagi na fakt, iż zaliczka na poczet opinii biegłego wyniosła 700 zł a wynagrodzenie biegłego sądowego wyniosło 826,56 zł, przy czym 126,56 zł zostało biegłemu wypłacone tymczasowo ze Skarbu Państwa, orzeczono o konieczności ściągnięcia od każdej ze stron procesu odpowiedniej kwoty stanowiącej procent od kwoty 126,56 zł w zależności od stopnia, w jakim każda ze stron wygrała postępowanie, o czym orzeczono w punktach IV. i V. wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 5.029 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz co do punktu III. w zakresie, w jakim niesłusznie nie zasądzono należnych powodowi od pozwanego całości kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz w punkcie IV. w zakresie, w jakim niesłusznie obciążono powoda częścią nieuiszczonych kosztów postępowania i zarzucono:

1. naruszenie przepisu postępowania, tj. art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powód nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności, iż samochód posiadał oryginalną komplementację, w sytuacji gdy to na pozwanym spoczywał ciężar dowodu okoliczności przeciwnej, to jest że samochód nie posiadał oryginalnej komplementacji, a także pominięcie przez Sąd pierwszej instancji zawnioskowania przez powoda i przeprowadzenia przez Sąd dowodu z opinii biegłego sądowego, kalkulacji naprawy, a także zeznań świadka rzeczoznawcy z ramienia pozwanego R. W., który na podstawie wykonanych przez pozwanego szczegółowych oględzin samochodu potwierdził zasadność dokonania naprawy przedmiotowego samochodu w autoryzowanym serwisie z wykorzystaniem nowych oryginalnych części zamiennych;

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 i 2 k.p.c. i art. 328 § 2 k.p.c. mające wpływ na wynik sprawy poprzez:

a) wyprowadzenie z materiału dowodowego, tj. opinii biegłego sądowego ds. techniki samochodowej i ruchu drogowego wniosków z niej niewynikających, że pojazd nie posiadał oryginalnej komplementacji oraz że zdaniem biegłego za celowe należy uznać zastosowanie występujących na rynku części alternatywnych o jakości Q chociaż z opinii tej jednoznacznie wynika (str. 7), iż nie ujawniono nieoryginalności części podlegających wymianie, zaś biegły przedstawił dwie kalkulacje naprawy opierające się na zastosowaniu różnych kategorii części pozostawiając wybór właściwej kalkulacji Sądowi pierwszej instancji z uwzględnieniem jednakże okoliczności udowodnionych w toku postępowania, w tym także wynikających z zeznań świadka R. W. będącego rzeczoznawcą z ramienia pozwanego;

b) brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części materiału dowodowego, tj. zeznań świadka R. W., z których wynika, że sam pozwany uznał za zasadne stosowanie w przypadku przedmiotowego samochodu nowych części zamiennych oryginalnych warsztatowych i dokonanie naprawy nawet w autoryzowanym warsztacie, a w konsekwencji błędne uznanie przez Sąd, iż zasadne jest stosowanie części zamiennych nieoryginalnych o jakości Q.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddalono powództwo poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowej kwoty 5.029 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty, zmianę punktu III. wyroku poprzez zasądzenie całości należnych powodowi od pozwanego kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zmianę punktu IV. wyroku poprzez obciążenie pozwanego całością nieuiszczonej części kosztów postępowania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania przed Sądem pierwszej instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja powoda zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności nadmienić należy, iż Sąd drugiej instancji w pełni podziela stanowisko apelującego odnośnie błędnego przyjęcia przez Sąd pierwszej instancji, iż wobec niewykazania przez powoda, że w uszkodzonym pojeździe marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) znajdowały się oryginalne części, brak było podstaw do dokonania pokolizyjnej naprawy pojazdu przy użyciu nowych oryginalnych części.

W tym kontekście Sąd Okręgowy w całej rozciągłości aprobuje poglądy prawne wyrażone w cytowanej przez strony uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012 roku (III CZP 85/11). Nawiązując do powyższego wskazać należy, iż poszkodowany może żądać od ubezpieczyciela kwoty odpowiadającej wszelkim celowym i ekonomicznie uzasadnionym wydatkom służącym do przywrócenia stanu poprzedniego, przy czym koszty te muszą być odnoszone do każdego indywidualnego przypadku. Zgodnie w judykaturze przyjmuje się, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem. Podkreślenia wymaga, iż oryginalność części wykorzystywanych do naprawy pojazdu stanowi istotny czynnik decydujący o tym, czy naprawa jest wystarczająca dla przywrócenia jego stanu poprzedniego. Jest oczywiste, że ich dobór może prowadzić do pogorszenia położenia poszkodowanego. Pogorszenie takie miałoby miejsce zarówno wtedy, gdyby użyta część była częścią gorszą (pod istotnymi względami) od tej, która uległa uszkodzeniu, jak i wtedy, gdyby równowartość „restytucyjna” części zastępczej byłaby niepewna (zob. ww. uchwała). Rację ma pozwany wskazując w odpowiedzi na apelację, iż w przedmiotowej uchwale Sąd Najwyższy nadmienił, że powyższe nie oznacza, że w razie uszkodzenia części pochodzącej bezpośrednio od producenta pojazdu, co do naprawy albo obliczania kosztów naprawy mogą być wykorzystane tylko ceny takich części, tj. części oryginalnych bezpośrednio pochodzących od producenta pojazdu. Wskazano, iż w ten sam sposób należy co do zasady ocenić wykorzystanie przy ustalaniu odszkodowania także innych części nowych, które są tej samej jakości, co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, oznaczone jego znakiem towarowym albo logo (rozprowadzone w opakowaniach w ten sposób oznaczonych) i dystrybuowane w ramach jego sieci dystrybucji. Sąd Najwyższy wskazał, iż takimi częściami są występujące w obrocie części wyprodukowane przez tego samego producenta części, który dostarcza producentowi pojazdu części do montażu pojazdów lub części zamienne. Są to części produkowane zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu, a więc części dokładnie tej samej jakości co części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu, a różniące się tylko oznakowaniem. W cytowanej uchwale wskazano, iż stąd ich użycie należy co do zasady uznać za równoważne użyciu części oryginalnych. Przytaczając powyższą argumentację pozwany pominął jednak, iż w dalszej części uzasadnienia ww. uchwały Sąd Najwyższy nadmienił, że powyższa reguła dotycząca zasadności wykorzystania przy ustalaniu wysokości odszkodowania cen części równoważnych oryginalnym nie jest miarodajna w każdym przypadku. Podkreślono, iż w niektórych przypadkach istotną cechą decydującą o zupełności restytucji jest – obok jakości części – samo pochodzenie części od producenta pojazdu (a więc w praktyce opatrzenie go znakiem towarowym lub logo producenta pojazdu). Odnosi się to w szczególności do pojazdów będących jeszcze na gwarancji producenta, który wymaga od autoryzowanych warsztatów, by w ramach napraw gwarancyjnych korzystały wyłącznie z części zamiennych dostarczanych przez producenta pojazdów na potrzeby tych napraw. Zaznaczono, iż także szczególny interes poszkodowanego może uzasadniać dokonanie naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych, pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu. Przykładowo wskazano, że sytuacja taka ma miejsce gdy pojazd był dotychczas serwisowany i naprawiany wyłącznie przy użyciu części oryginalnych (tzn. „pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu”), a kontynuacja takiej „historii” pojazdu może wpłynąć na jego wartość handlową, czy też gdy poszkodowany potwierdzi swój uzasadniony interes w dokonaniu naprawy z wykorzystaniem części oryginalnych przez to, że jej faktycznie dokona (przedstawi rachunki).

W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności faktyczne niniejszej sprawy przemawiały za zasadnością dokonania pokolizyjnej naprawy pojazdu przy wykorzystaniu części oryginalnych. W pierwszej kolejności przypomnieć należy, iż biegły sądowy w wydanej opinii pisemnej z dnia 2 marca 2016 roku zaprezentował dwa warianty określenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu – pierwszy z wariantów zakładał zastosowanie przy naprawie oryginalnych części serwisowych, natomiast drugi wariant uwzględniał zastosowanie części alternatywnych o oznaczeniu Q – pozostawiając ostateczną decyzję Sądowi orzekającemu. Sąd pierwszej instancji uznał, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych, gdyż powód nie wykazał, czy uszkodzony pojazd posiadał oryginalną komplementację – nadmieniono, iż w tym kierunku nie podjęto żadnej inicjatywy dowodowej. Sąd ten wziął także pod uwagę, że pojazd poddany był wcześniejszym naprawom w strefie, która uległa uszkodzeniu. W ocenie Sądu Okręgowego, tok rozumowania zaprezentowany przez Sąd pierwszej instancji nie zasługuje na aprobatę. W świetle okoliczności niniejszej sprawy brak jest bowiem jakichkolwiek podstaw uzasadniających obciążanie powoda obowiązkiem dowodzenia, iż uszkodzone części były częściami oryginalnymi. Choć przeprowadzone w toku niniejszego postępowania dowody jednoznacznie wskazują, iż pojazd był uprzednio, tj. przed kolizją z dnia 18 stycznia 2012 roku, naprawiany, niemniej podczas weryfikacji uszkodzeń przeprowadzanej przez towarzystwo ubezpieczeń wśród części podlegających wymianie nie ujawniono ich nieoryginalności (vide: opinia biegłego sądowego T. M., zeznania świadka R. W.). W świetle powyższego, to pozwany – wywodząc skutki prawne z powoływanej przez siebie okoliczności – winien podjąć inicjatywę dowodową celem wykazania, iż uszkodzone części podlegające wymianie w trakcie naprawy nie były częściami oryginalnymi. Pozwany tymczasem nie zawniósł o przeprowadzenie jakichkolwiek dowodów na powyższą okoliczność.

Dokonując weryfikacji zasadności przyjęcia jednego z wariantów zaprezentowanych przez biegłego należało nadto w szczególności mieć na uwadze treść zeznań świadka R. W., będącego rzeczoznawcą z ramienia pozwanego dokonującym oględzin pojazdu oraz sporządzającym kalkulację naprawy pojazdu tuż po kolizji. W toku postępowania pierwszoinstancyjnego świadek ten, odnosząc się do podjętej decyzji o zastosowaniu w kalkulacji naprawy pojazdu cen części oryginalnych, wskazał iż każdorazowo decyduje o tym rzeczoznawca w czasie oględzin, który bierze pod uwagę w szczególności rok produkcji pojazdu i jego ogólny stan techniczny. Świadek nadmienił, iż w przypadku ww. pojazdu brak było jakichkolwiek informacji, które podważyłyby zasadność zastosowania części oryginalnych. Wskazał on także, iż założył, że pojazd będzie naprawiany w stacji (...) bądź stacji o podobnym standardzie, a co za tym idzie, iż części zakupione do naprawy pojazdu będą częściami nowymi oryginalnymi, zakupionymi w sieci sklepów autoryzowanych przez markę B.. Skoro zatem z zeznań świadka R. W. wynika, że dokonanie naprawy pojazdu przy użyciu części oryginalnych było uzasadnione uwarunkowaniami pojazdu, a także iż w toku oględzin nie ujawniono nieoryginalności części uszkodzonych, uprawnione jest domaganie się przez powoda zapłaty odszkodowania obejmującego ceny oryginalnych części. Zastosowanie cen tego rodzaju części przy ustalaniu wysokości należnego poszkodowanemu odszkodowania jest tym bardziej uzasadnione, gdy uwzględnimy fakt, iż z opinii biegłego sądowego T. M. wynika, że problemem jest dostępność części alternatywnych o oznaczeniu Q na rynku. Biegły nadmienił ponadto, iż wskazanie w danym systemie eksperckim elementu o oznaczeniu Q nie oznacza jeszcze, że w rzeczywistości taka część występowała na rynku. Wskazano, iż stosunkowo często zdarzają się przypadki podawania w programach eksperckich części alternatywnej o oznaczeniu Q, w sytuacji, gdy dostawca indywidualny tam wskazany, działający na terenie miejsca zamieszkania zainteresowanego zakupem lub też nawet na całym rynku polskim, takiej części aktualnie w sprzedaży nie posiada lub co również się zdarza – nigdy nie posiadał. Programy eksperckie nie uwzględniają aktualnego stanu magazynowego części, nie monitorują sprzedaży na bieżąco. Biegły skalkulował zatem koszt naprawy uszkodzonego pojazdu przy zastosowaniu części alternatywnych o oznaczeniu Q jedynie przypuszczając, iż możliwy był zakup tych części. Dodatkowo wskazać zatem należy, iż w świetle brzmienia treści przedmiotowej opinii, domagając się uwzględnienia w kalkulacji cen ww. części o oznaczeniu Q, pozwany zobligowany był nadto do wykazania, iż w okresie, w którym dokonywano naprawy, ww. części alternatywne niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji były dostępne. Również i w tym zakresie strona pozwana nie wykazała inicjatywy dowodowej. Ustalenie zaś wysokości odszkodowania w oparciu o ceny części alternatywnych o oznaczeniu Q, w sytuacji braku ich dostępności na rynku, nie znajduje racji bytu.

Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela nadto stanowisko apelującego odnośnie zasadności domagania się przez niego zapłaty odszkodowania w wysokości określonej w kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego w dniu 13 lutego 2012 roku, tj. w kwocie 56.814,79 zł brutto (k. 34). Przesłuchiwany w charakterze świadka R. W., który – jak powyżej wskazano – jest rzeczoznawcą wykonującym zlecone czynności na rzecz pozwanego – jasno wskazał bowiem, iż w świetle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy uzasadnione było wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu w autoryzowanym serwisie (...) bądź w serwisie o podobnym standardzie, co przy ustalaniu kosztów naprawy pojazdu skutkowało zastosowaniem średnich stawek za roboczogodzinę w wysokości 135 zł. Pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować przedmiotowych twierdzeń świadka. Skoro zatem z zeznań świadka R. W. wynikało, iż nie ujawniono jakichkolwiek okoliczności stanowiących przesłankę do zastosowania cen części alternatywnych o oznaczeniu Q bądź stawek za naprawę właściwych dla zakładów naprawczych o niższym standardzie, koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji z dnia 18 stycznia 2012 roku ustalić należało co najmniej na kwotę 56.814,79 zł brutto. Nadmienić należy przy tym, iż kwota wynikająca z kalkulacji naprawy sporządzonej przez pozwanego w dniu 13 lutego 2012 roku jest jedynie o 685,89 zł wyższa od kwoty wskazanej w wariancie naprawy uwzględniającym zastosowanie cen części oryginalnych zaprezentowanym przez biegłego sądowego.

W świetle powyższych okoliczności, mając na uwadze fakt, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany uiszczył tytułem odszkodowania kwotę 19.883,32 zł, ponadto iż Sąd pierwszej instancji w punkcie I. zaskarżonego wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda z powyższego tytułu kwotę 31.902,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty, w punkcie I. wyroku Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie II. zasądził ponadto od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.029 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty (19.883,32 zł + 31.902,47 zł + 5.029 zł = 56.814,79 zł).

Konsekwencją powyższego jest zmiana rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. W punkcie I. wyroku Sąd drugiej instancji zmienił zaskarżony wyrok w punkcie III. w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.964 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, na którą składają się kwoty wyszczególnione przez Sąd pierwszej instancji, tj. 1.847 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 700 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 2.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. W konsekwencji, w punkcie I. wyroku Sąd Okręgowy zmienił nadto zaskarżony wyrok w punkcie IV. w ten sposób, że nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 126,56 zł tytułem nieuiszczonej części kosztów postępowania, obejmującej wynagrodzenie biegłego sądowego, zaś punkt V. zaskarżonego wyroku uchylił. O zmianie zaskarżonego wyroku w punktach II., III., IV. i V., orzeczono na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w punkcie II. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.152 zł, na którą składają się kwoty: 252 zł tytułem opłaty sądowej od apelacji oraz 900 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym ustalonego w oparciu o § 10 ust. 1 punkt 1 w zw. z § 2 punkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804).